

Sygn. akt II CSK 325/12

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa E. Z.
przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Okręgowemu w P.
o ochronę dóbr osobistych i zadośćuczynienie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 listopada 2014 r.
w przedmiocie wniosku powódki
o uzupełnienie wyroku Sądu Najwyższego
z dnia 7 lutego 2013 r., sygn. akt II CSK 325/12,

odrzuca wniosek.

UZASADNIENIE

Pismo powódki z dnia 27 października 2014 r. nazwane „wniosek o sprostowanie wyroku z dnia 7 lutego 2013 r.” w istocie jest wnioskiem o uzupełnienie wyroku wydanego przez Sąd Najwyższy, zawiera bowiem żądanie uzupełnienia tenoru wyroku przez dodanie po słowach „uchyla zaskarżony wyrok” zwrotu „z powodu oczywistego naruszenia prawa”. Żądając takiego uzupełnienia powódka wskazała na treść art. 79 ust.1 pkt 1 lit. „e” ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, dalej jako „u.k.s.c.” (Dz. U. Nr 167, poz. 1389, ze zm.), w świetle którego – zdaniem powódki – rozstrzygnięcie w powołanym wyroku jest niepełne, nie stwierdza bowiem powodu uwzględnienia skargi kasacyjnej, jakim było oczywiste naruszenie prawa przez Sąd Apelacyjny, od którego wyroku skarga została wniesiona. Brak rozstrzygnięcia we wskazanym zakresie stanowi, jak podkreśliła powódka, przyczynę niezwrócenia przez Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 79 ust.1 pkt 1 lit. „e” u.k.s.c. całej opłaty od skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył:

Wniosek podlegał odrzuceniu z powodu uchybienia dwutygodniowemu terminowi przewidzianemu w art. 351 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

Ubocznie stwierdzić należy, że gdyby nawet wniosek powódki został potraktowany jako wniosek o sprostowanie niedokładności w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2013 r., to nie byłoby podstaw do sprostowania wyroku, nie zawiera on bowiem żadnych niedokładności w rozumieniu art. 350 § 1 k.p.c. Tenor tego wyroku zgodny jest z przepisami art. 398¹⁵ § 1 oraz art. 386 § 2 w zw. z art. 386 § 2 i art. 398²¹ k.p.c. Jakiego rodzaju naruszenie prawa przez Sąd Apelacyjny było przyczyną uchylenia jego wyroku, zniesienia postępowania przed tym Sądem poczynawszy od rozprawy w dniu 23 listopada 2011 r. i przekazania sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, Sąd Najwyższy wyjaśnił w uzasadnieniu swojego wyroku, stwierdzając nieważność postępowania

przed Sądem Apelacyjnym, ze wskazaniem przepisów prawa, które - jak podniósł Sąd Najwyższy – mają charakter „kognitywny i wyłączający swobodną dyspozycję stron oraz sądu...”. Sąd Najwyższy zatem „stwierdził oczywiste naruszenie prawa” w rozumieniu art. 79 ust.1 pkt 1 lit. „e” u.k.s.c. w uzasadnieniu swego orzeczenia.

aw